

Ka' de ta' mus ?

Af Kirsten Kirkhøj (april 1990)

I maj måned sidste år flyttede jeg fra en 2-værelses lejlighed i Hellerup til et hus i en lille landsby på Falster. Med mig havde jeg bl.a. mine 5 siamesere i alderen 10, 9, 7, 6 og 1 år. I kattekredse tør jeg godt vedgå, at et af formålene med flytningen var, at mine katte skulle have et mere "naturligt" liv. Der blev bygget løbegårde for en formue (det var for tæt på vejen og smittefarlige vildkatte til, at jeg turde slippe dem helt løs) – og så gik vi ellers og ventede på den første mus.....

På grund af min nyanskaffede schæferhvalp blev løbegården ikke nogen udpræget succes. Skulle han være der, havde kattene i hvert fald ikke lyst – han prøvede altid at komme til at tørre snude og tunge af i dem. Af venlighed, ganske vist, men UHYGI-EJNISK! Og vejret var for godt til, at nogen mus gad have ulejlighed med at søge inden døre.

Så pludselig først på efteråret efter en kras storm lugtede der af mus i et skab i bryggeret. Da jeg havde øvet mig lidt, lykkedes det mig at se synderen, når jeg hurtigt rev skabsdøren op. Netop dette skab rummede hundens tørfoder og hundekiks, så efterhånden som dagene gik, blev musen federe og federe - og mere og mere langsom til at smutte ud via en revne i bagklædningen. Så en dag, da husets ældste og bedst begavede kat, Balthazar, var gået med mig i bryggeret, snuppede jeg ham, rev skabsdøren op og smed ham ind på hyl- den. Musen havde helt tydeligt besvær med at komme igennem revnen, så Balthazar fik et godt kig på den – og vendte sig så mod mig og fortalte, at der sad et sødt lille dyr inde på hyl- den – og hvorfor var den så bange for ham?

Næste dag forsøgte jeg mig med husets næstældste, fru Ditte (opr. Afroditte), en barsk dame, der nok forstår at sætte sig i respekt hos killinger og fluer! Hun stirrede lidt overrasket på musens bagdel, der prøvede at indhente forkroppen. Gik prøvende hen

og snusede, hvilket fik musen til at smutte igennem revnen med et lille "plop", og hvorpå hun med afsky i sit ellers yndige ansigt sagde, at her lugtede altså, og hvorfor havde jeg sat hende ind et sted, der kunne smudse hendes pels til? Fornærmet spankulerede hun ud i køkkenet for at rette op på skaden.

Jeg greb ud efter klud, spand og rengøringsmiddel og prøvede at fortrænge oplevelsen.

Dagen efter kom turen til Ramses, husets næst yngste (6 år) og den evige killing. Hans mor havde jeg allerede opgivet på forhånd, hun er så rar ved alle. Ramses røg ind på hyl- den med den nu nærmest kugleformede mus, der også denne gang var længe om at få presset sit korpus gennem revnen. Ramses vejrede et øjeblik, vendte sig så om mod mig og spurgte, om det lille dyr mon boede der? Så hoppede han ned fra hyl- den og begyndte at jage en flue, der summede søvnt i en solstrib. Han fik den!

Lettere nedstemt besluttede jeg mig for at tage til en by så langt væk som muligt for at anskaffe et par musefælder. Ingen skulle få mig til at udlevere mine elskede katte ved at købe musefælder i den lokale brugs samtidig med kattermaden! Som sagt, så gjort. Jeg kunne ikke få mig selv til at købe klapfælder, så det blev til en sindrig indretning, der skulle fange musen levende (hvis den ellers kunne komme igennem hullet – jeg havde min tvivl!)

Fælden blev installeret og forsynet med en luksus-hundekiks, som tandmærker havde røbet var musens liv-

Arkivfoto: 8 uger gammel killing, har fanget sin første mus

ret. Dagen efter var der to mus i fæl- den. Den korpulente – og så en tilsyneladende fattig fætter, der var sendt til opfødning hos os. Lettere opstemt kaldte jeg kattene sammen og gav dem et foredrag om deres forfædre, der blev brugt som professionelle rottefangere i pakhusene langs Themsen - udvalgt for deres mod, skarpe hjerne og stålnerver. Så gik vi ud i badeværelset. Jeg var nemlig ikke helt klar over, hvor meget blod en mus mon kunne rumme – for ikke at tale om to! Yngste kat var ikke til stede, hun passede sine 3-ugers killinger på førstesalen.

Med dirrende hænder rystede jeg de to mus ud af fælden. De faldt ned på gulvet og blev siddende – ja – muse- stille. Kattene gik interesseret nær- mere, og det satte gang i musene. Den ene drønedede ud i brusenichen med kattene i hælene, den anden forsvandt ind under håndklædeska- bet. Musen i brusenichen befandt sig pludselig i et hjørne, hvilket fik Ram- ses til at gå så tæt på at han kunne få næsen helt ned i pelsen på den. Det rystede musen så meget, at den i desperation satte i et kæmpespring og havnede i et andet hjørne af brusenichen. Balthazar strøg derover og stak også snuden helt ned i pelsen på den. Derpå ville han vise, at han var venlig stemt, så han begyndte at slikke den kærligt ned ad ryggen.

DET blev musen for meget. Godt nok havde dens mor forberedt den på, at den kunne risikere at møde en kat, men dette her havde hun ikke sagt noget om! Med et skingert skrig løb den op ad brusekabinens råglasdør og sprang derefter op i et reb, der skjuler trævæggens afslutning mod loftet. Den anden mus havde åbenbart hørt skriget og løb nu op ad rebet i hjørnet bag håndklædeskabet. Fru Ditte råbte begejstret til dem at de var vel nok dygtige – og at det ville hun også prøve!

Mens den ellers altid værdige 9 – årige kat forsøgt sig med rebklating, erkendte jeg mit nederlag og åbnede badeværelsesdøren, gik ud i løbegården og hentede min hund. Derpå gik vi en lang tur. Han hentede pænt de pinde, jeg smed til ham – ellers var jeg gået hjemmefra. Da vi kom hjem åndede alt fred og idyl, badeværelset var tomt, og kattene lå foran brændeovnen og slumrede. Det ene revneskjulende reb var gået lidt fra i hjørnet. Jeg ulejlige mig ikke med at lede efter blod....

Den næste måned havde vi ingen mus. Det havde åbenbart været en FOR rystende oplevelse, der var sikkert sat advarselsskilte op på muse-sprog i hele omegnen: Utilregnelige katte, pas på!

Så var yngstekattens killinger blevet 9 uger gamle. De fik undervisning i kampteknik af deres mor – det foregik i bryggerset med døren ud til løbegården stående åben grundet det dejlige vejr. Midt i en forelæsning om, hvordan man lader sig trille rundt, hvis man bliver angrebet fra siden, blev yngstekatten pludselig spændt som en fjeder. Som et blåhvidt lyn (hun er lillamasket) strøg hun lydløst over bryggersgulvet og endte bag vaske-maskinen. Der lød et lille hvin – og ud kom hun igen – med en død mus i munden. Jeg troede næsten ikke mine øjne, da hun derpå begyndte at lære killingerne at fange mus, kaste dem op li luften så de trillende landede foran killingerne på skift. Alle fik lov at øve sig. De ældre katte blev hidkaldt af tumulten. De syntes tydeligvis, at det, der foregik, var uæstetisk. Yngstekattens mor prøvede at

tag musen fra hende for at stoppe denne makabre scene – men fik bare en arrig brummen igen. Ingen skulle så meget som overveje at tage hendes mus! Til sidst gnaskede hun den smaskende og med tydelig nydelse i sig, omgivet af beundrende killinger og forfærdede ældre slægtninge. Jeg undertrykte min kvalme og udnævnte hende i stedet til ynglingskat.

De kommende uger fangende hun flere mus til sine killinger. De fik dem med mere og mere liv i, og da de første killinger var klar til at flytte hjemmefra var de rutinerede musefange-re, hvilket jeg ikke kunne dy mig for at prale af til de nye ejere. For en sikkerheds skyld beholdt jeg to af killingerne, så nu kan jeg på spørgsmålet: Siamesere, jamen ka' de ta' mus? svare et rungende: Ja! (nogle af dem, altså).

